

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΜΑΣ ΠΟΥ ΠΙΑΣΤΗΚΑΝ ΣΤΟ ΔΟΚΑΝΟ II

Όλγα Τσιλιμπάρη

Προ τεσσάρων περίπου ετών, είχα γράψει ένα άρθρο με τον ίδιο ακριβώς τίτλο, απευθυνόμενη στους/στις συναδέλφους/ισσες εκπαιδευτικούς. Τότε, το δόκανο ήταν η ανιδιοτελής αίσθηση καθήκοντος των εκπαιδευτικών έναντι των μαθητών τους, την οποία εκμεταλλεύτηκε αδίστακτα το υπουργείο, προκειμένου να στήσει το μηχανισμό της τηλεκπαίδευσης, *δια πάσαν νόσον* (του συστήματος) *και πάσαν μαλακίαν* (της κατάπνιξης των όποιων κινητοποιήσεων). Τώρα, το δόκανο είναι η ηττοπάθεια και η επιδέξια καλλιεργούμενη και ύπουλα διοχετευόμενη αίσθηση ματαιότητας των αγώνων.

Δεν απευθύνομαι στους πάσης φύσεως καριερίστες και πονηρούς ομορτυμιστές, που έχουν ήδη επιλέξει την επιβίβαση στο όχημα της αξιολόγησης προς εξυπηρέτηση ίδιων και ιδιοτελών στόχων. **Απευθύνομαι στους ανθρώπους μας**, στο πλήθος των εκπαιδευτικών που ασπάζονται την προοπτική της συλλογικής δράσης, πυκνώνουν τις γραμμές των σωματείων στις εσωτερικές τους διαδικασίες και, προπάντων, στις μαζικές κινητοποιήσεις. Σ' αυτούς/ές που, πάνω απ' όλα, νιώθουν γνήσια αγωνία για τη μόρφωση των παιδιών, για το μέλλον της εκπαίδευσης, που ποθούν βαθιά και ειλικρινά να διδάσκουν και να ζουν με αξιοπρέπεια.

Απευθύνομαι σ' όλους/ες εσάς που αντιστεκόσαστε και, παράλληλα, βασανιζόσαστε, αμφιταλαντευόσαστε, ακόμα και σε σας που μόλις υποκύψατε στην πίεση και σκύψατε το κεφάλι, ελεεινολογώντας και μεμφόμενοι/ες τον ίδιο σας τον εαυτό. Δεν έχετε διαβεί ακόμα κανένα Ρουβίκωνα. Μην κλειστείτε στο σπίτι σας, τσαλαβουτώντας σε σχέδια εργασίας, φόρμες αυτοβασανισμού κι άλλα τέτοια ανούσια *παραμπάτσαλα* (σκουπίδια). Η ζωή μας είναι πολύ σύντομη κι αφάνταστα ωραία, για να τη χαρίσουμε στον κάθε κερατά! Ξανά στο δρόμο του αγώνα, λοιπόν.

Αφού πρώτα θυμηθούμε την ιστορικά επαληθευμένη ρήση ότι *ο μόνος χαμένος αγώνας είναι αυτός που δε δόθηκε ποτέ*, ας αναλογιστούμε την έκβαση της ως τώρα σύγκρουσης των εκπαιδευτικών με την κυβέρνηση για το θέμα της αξιολόγησης. Έτσι, για να 'ρθουμε στα ίσια μας, ρε παιδιά... Αν, με βάση τις ακριτομυθίες του ίδιου του υπουργείου, ακόμα και στις πιο *πιαζέβελες* (αρεστές, βολικές) για το ίδιο περιοχές, τα ποσοστά της ατομικής αξιολόγησης μετά βίας ξεπερνούν το 40%, τότε πού βρίσκεται η κατά κράτος νίκη της κυβέρνησης και η δική μας συντριβή; Πώς εξηγούνται οι δικαστικές προσφυγές, η επίσπευση της εισόδου στη διαδικασία αξιολόγησης από τους διευθυντές, οι πιέσεις και οι εκβιασμοί που ασκούνται κατά τύπους;

Η αλήθεια είναι ότι ζοριζόμαστε κι εμείς, αλλά ζορίζονται κι αυτοί. Ναι, ζοριζόμαστε, συνάδελφοι, γιατί εδώ δεν μπορούν να εφαρμοστούν γραμμές υποχώρησης του τύπου των ενιαίων κειμένων(βλέπε αυτοαξιολόγηση της σχολικής μονάδας) ή του τύπου *να βαθμολογήσουν οι διευθυντές όλους με άριστα* (το εμποδίζουν ρητά οι δεσμευτικές σχετικές οδηγίες). Βρισκόμαστε στο έδαφος των αγώνων της νέας εποχής, όπου η σχετική ασφάλεια που πρόσφερε το κοινωνικό και θεσμικό πλαίσιο του κράτους πρόνοιας έχει πάει περίπατο, σε συνθήκες, δηλαδή, πρωτόγνωρες και αχαρτογράφητες. Κατά το κοινώς λεγόμενο, σφίξαν οι κώλοι...

Ας μην αυταπατώμεθα. Δεν θα ξεμπερδέψουμε, συνάδελφοι, σε ατομικό επίπεδο, εδώ δεν έχει καμία εφαρμογή η παροιμιώδης ρήση *μια ψυχή που 'ναι να βγει, ας βγει*, διότι η ψυχή μας δε θα βγει μια κι έξω. Την ψυχή θα μας τη βγάζουν κάθε μέρα, αν τους το επιτρέψουμε. Η αξιολόγηση εν γένει, ατομική και σχολικής μονάδας, δεν είναι περαστικό καπρίτσιο. Είναι η νέα μεγάλη ιδέα -παλιωμένη ήδη στην Εσπερία- του ντόπιου αστισμού, προκειμένου να εγκαταστήσει καθεστώς γαλέρας και ιδιωτικοποίησης σε ό,τι έχει απομείνει από τον πάλαι ποτέ δημόσιο τομέα. Οπότε, η πρώιμη και εθελούσια υποταγή στους νεοφιλελεύθερους πιερροχλεχλέδες και στο μεταμοντέρνο κεραμιδαριό, με τα πρώτα σμπάρα, δεν θα μας προσφέρει κανενός είδους ανακούφιση. Αντίθετα, θα καταρρακώσει την αξιοπρέπειά μας και την αυτοεκτίμησή μας. Στο κάτω κάτω της γραφής, ο πεσμένος έχει πολύ περισσότερες πιθανότητες να σηκωθεί και να σταθεί ξανά στα πόδια του, αν έχει πέσει μαχόμενος, και μάλιστα συλλογικά. Η κάθε πράξη αντίστασης, μικρότερη ή μεγαλύτερη, ενδυναμώνει το γενικότερο εκπαιδευτικό μέτωπο της συγκυρίας(ιδιωτικά πανεπιστήμια, αξιολόγηση) και, πάνω απ' όλα την ελπίδα και την προοπτική.

Αιδώς, Αργείοι! Μην το διαλύουμε τ' ασκέρι, με το που πέσανε δυο λιανοντούφεκα! Ας απαιτήσουμε απ' την ΟΛΜΕ, τη ΔΟΕ και την ΑΔΕΔΥ, με ιδιαίτερη αυστηρότητα απέναντι σε κάθε καρεκλοκένταυρο που ετοιμάζεται να μας αδειάσει ακόμα μια φορά, να προχωρήσουν σε συνεχείς επαναπροκηρύξεις της Απεργίας - Αποχής. Αν δεν είναι ικανές οι Ομοσπονδίες να εφαρμόσουν ούτε το παλιό εδαίτικο *θα σας ταραξουμε στη νομιμότητα* στην αντιπαράθεση με το υπουργείο σκοταδισμού και την κυβέρνηση ανδρικήλων του κεφαλαίου, τότε γιατί υπάρχουν;

Οι ΕΛΜΕ μας και οι ΣΕΠΕ μας, ως πρωτοβάθμια σωματεία, δηλαδή συλλογικότητες με στοιχεία οργάνωσης στην εργατοϋπαλληλική βάση, μπορούν να παίξουν κι εδώ το ρόλο τους. Μπορούν και πρέπει να προκηρύξουν ΑΑ, συντονισμένα, με σχέδιο, πολλαπλασιάζοντας τις εστίες τής αντιπαράθεσης με το υπουργείο. Ορισμένοι, βέβαια, ξινίζουνε τα μούτρα τους υποτιμητικά, χαρακτηρίζοντας αυτήν την τακτική μάχη χαρακωμάτων. Ας τους ρωτήσουμε, λοιπόν, κι εμείς, πάντα με το χαμόγελο: *Σοβαρά, από πότε αυτή η τακτική δεν περιλαμβάνεται στο (συνδικαλιστικό, προς το παρόν) εγχειρίδιο πολέμου;*

Κέρκυρα, 6-3-24

Όλγα Τσιλιμπάρη

Συνταξιούχος εκπαιδευτικός